

Waene emmard! Ümmeti, kui ta sed-
da mitte kiuste pärast omma mehhe was-
to teinud, siis ta süddaa rohtis lota Jum-
mala peale — Agga kui ta tiggedast süd-
dam est mehhe wasto sedda teinud, ja nüüd
kui üks Jummalas ingel nende ees tahtis
náita, kes temma süddame sisse ei selletand
náhha, siis nárris üks kibbe hambas tem-
ma süddant. Gest kui se isse langeb, kes
teist tahhab hukka sata, siis wautab hábbi
ja wallo tedda ennast mahha. Agga selle
sure chmatusse sees tulli emmarda mele, et
seál liggidel üks totter innimenne olli, kes
keik kohhe uskus — tedda kutsus ta feldri,
ja náitis temmale neist furnuttest eßite ag-
ga ühhe, ja subbas temmale üht hóbbe rah-
ha-tükki anda, kui ta sedda tenti (nenda
nimmetas ta temma wasto sedda furnut)
senna jõkke piddi fandma, mis nattuke maad
seált árra olli. — Sesamina totter olli
üks wágga kange kehhaga mees, agga ni-
rummal kui õinas, pistis süs fa kohhe sedda
tenti ühhe kotti sisse, ja puistas tedda jõlste.

Agga kui ta omma rahha tulli sama,
toois emmard teko jálle feldri ja náitis
temmale sedda teist surno. Enná, útles se
totter siis: meie tont on taggasí tulnud.
Mis eest ma sulle siis nüüd rahha annan?
útles se emmard jálle. Siis wottis se tot-
ter sedda furnud ja pistis tedda omma kott-
ti, úttesdes: woi minna pean sunno párrast
omma rahhast ilma jáma, ja wiis fa fed-
da jõkke. Keik se sündis pimmeda de aial,
wasto hommikut.

Kui nüüd se totter moollemad furnud
wette olli wiskand, siis ta isse láks sulla
peale waatma, kas se tont jálle piddi wálja
tullema. Agga kui ta ei kuigi aega seála
seisnud, tulli Ramo ülle sulla, seest ta olli
jálle tee peált taggasí tulnud ja omimad hob-
bosed ühhe kórtso játnud, sepárrast, et ta
ikka veel kartis, omimad wennad kussagi
seál ollemast, et kül ta keige ustavam söb-
ber keik kohhad olli lábbi fuland; seest kelle
ennese süddames õigust ei olle, ei sel olle fa-
lotust teiste peále. Agga kui Ramo senna